

Az újra-átgondolások, újraértelmezések korát éljük, a régi mondatokat sokszor üresnek, elcsépeltnak érezzük.

Két gondolat fogott meg: mi a mi hirdetőnivalónk, és ki az, aki üdvözül és ki az, aki elkárhozik. Egy XXI. századi fordításban (G. A.) kicsit másképp hangzik a 15. sor: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek ki az örömuzenetet az egész teremtésnek!”

Máig kulcskérdés, mi ez az örömuzenet? Ami „mellesleg” nemcsak az embereknek, hanem az egész teremtett világnak szól. Röviden az, hogy Istenben csak jószág van. És Istennek ez a jósága és szeretete nem korlátozódik Izraelre, de még csak az egész emberiségre sem, hanem kiterjed az egész általa teremtett világra. És ennek megfelelően az ember szeretetének sem szabad határokat ismernie. Ez így már egészen mainak, még környezettudatosnak is hangzik.

„*Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki nem hisz, az elkárhozik*” fordítás a szememben teljesen Jézus-idegennek tűnik. Ilyen olcsón, kultikus mágiáért nem adják az üdvösséget. Inkább az a fordítás tűnik hitelesnek, hogy „*aki rábízta magát Istenre (=hisz), azt emberek bemeríthetik ugyan a szenvedésbe (=megkeresztelkedik), de Isten mégis meg fogja menteni (=üdvözül).*” Az Istenben nem bízókat (=nem hisz) pedig úgy ítéli el Isten, ahogy az „örök vétek” foglyai azok, akik „gyalázzák a szent Lelket”. A csodajelek kérdése máig zavaros bennem. Nehezen hihető, hogy Isten összevissza (kérésre, mágiára, igazolásként?) belepiskálna a teremtett világ törvényeibe. A pszichológia fejlődése néhány esetben igazolni látszik egyes „csodák” természeti törvényeknek való megfelelését.

Istenem! Segíts összhangba hozni értelmünket, érzelmeinket és cselekedeteinket a világ, a környezetünk és ezáltal mindannyiunk jobbítására, boldogítására!

Bajnok László, Budapest